

Prin rugăciune și credință spre cinstea altarelor; să ne rugăm pentru beatificarea episcopilor greco-catolici, morți în faimă de martiri sub regimul comunist

EPISCOPUL IOAN SUCIU

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitate și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”
Anul XX Nr. 6 (227) iunie 2013

Luna iunie, luna Preasfântei Inimi a lui Isus

După mirifica lună mai dedicată Preacuratei, Mama Iubirii, urmează firesc devoțiunea la acel lăcaș sfânt care este Inima lui Isus - IUBIREA întrupată.

Cinstirea PREASFINTEI INIMI, este o șansă de a ne întoarce către darul darurilor primit prin jertfa de pe cruce a lui Isus. Este o șansă de a-I mulțumi, de a ne bucura de mai mult timp închinat acestei devoțiuni. Avem oare nevoie de devoțiuni pentru a ne îndrepta spre Dumnezeu? Răspunsul trebuie să fie unul pozitiv din moment ce însuși Isus a cerut-o pentru a ne putea dărui noi haruri.

Se spune* că începutul devoțiunii față de iubirea lui Dumnezeu simbolizată prin Inima lui Isus se găsește la Părinții Bisericii: Origen, Sf. Ambrozie, Sf. Ieronim, Sf. Augustin, Sf. Hipolit al Romei, Sf. Iustin, Sf. Ciprian. În sec. XI există marturii despre continuarea devoțiunii. Sf. Bernard de Clairvaux, (sec. XII), Sf. Bonaventura și Sf. Gertruda (sec. XIII). Prima sărbătorire liturgică a Preasfintei Inimi a avut loc, cu aprobare episcopală în 31 august, 1670, în Seminarul din Rennes, Franța prin efortul Sf. Ioan Eudes. Oficiile la Liturghie compuse de acest sfânt au fost apoi adoptate în toată Biserica Catolică mai ales după revelațiile primite de Sf. Margareta Maria Alacoque din Mănăstirea Vizitațiunii din Paray-le-Monial, Franța. De numele ei se leagă cel mai mult această devoțiune. Prima revelație a primit-o în 27 dec. 1673 și ultima 18 luni mai târziu. În scurta lucrare pe care a scris-o ea ne mărturisește: **„Și El (Isus) mi-a arătat că era marea Lui dorință să fie iubit de oameni, să-i scoată de pe calea pierzării și de aceea a dăruit manifestarea INIMII SALE oamenilor cu toate comorile de iubire, îndurare, har, sfințenie și mântuire pe care ea le conține pentru cei care doresc să I se dăruiască, să-L onoreze și să-L iubească cu toată ființa lor, să se bucure din abundență cu toate aceste daruri a căror sursă este INIMA SA.”** (din *Revelațiile Domnului nostru către Sf. Maria Margareta Alacoque*). Arătându-i Inima Sa arzând efectiv în flăcări Isus i-a spus Surorii Margareta-Maria: **„Privește această inimă cere a iubit atât de mult pe oameni, încât nu a cruțat nimic și s-a consumat cu totul spre a le dovedi dragostea ce le-o port. Pentru aceasta îți cer ca prima vineri după a opta zi de la Sărbătoarea Trupului și Sângelui meu, să fie dedicată cinstirii Inimii mele, prin primirea Sfintei Împărtășanii și împlinirea unui act de reparare a ofenselor aduse onoarei mele, adeseori rănită prin purtarea nedemnă față de Preasfântul Sacrament al altarului. Îți promit că Inima mea va revărsa din belșug darurile iubirii Sale divine asupra tuturor aceluia care îmi vor aduce această cinstire și vor căuta ca și alții să facă acest lucru.”**

Să ne ajute bunul Dumnezeu să fim și noi printre cei care se vor bucura de rodul bogat al promisiunii Sale pentru împlinirea acestei devoțiuni!

*Sf. Margareta Maria Alacoque în „Wikipedia”

Maria Mirela FILIMON

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Despre desăvârșirea faptelor noastre obișnuite

Sfântul Ieronim, auzind că Sfântul Paulin îl laudă pentru faptul că își trăiește viața la țară, unde Isus Cristos a săvârșit minunile mântuirii noastre, îi scrisese acestuia o scrisoare în care îi spunea că nu a trăi în Ierusalim e lucru vrednic de laudă, ci în Ierusalim a duce o viață plăcută lui Dumnezeu.

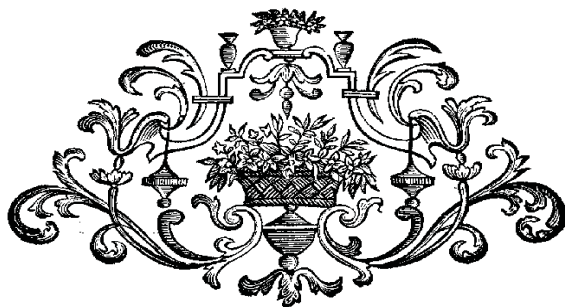
Este lucru cunoscut că starea bună ori rea a sufletului nostru stă în faptele noastre bune sau rele.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriquez, SJ

“Calea Desăvârșirii Creștine”, vol. I,

Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....	2	Pagini bilingve.....	10
Îmi veți fi mie mărturie.....	4	Principiul binelui comun.....	15
La 60 de ani de la intrarea în Eternitate a Ep. Ioan Suci.....	5	Sfântul Francisc și urmarea lui Cristos - stigmatizații	
PSS. Ioan Suci - Mărturii -	8	Domnului.....	18
Iunie.....	14	Pelerinaj la Mariapocs.....	20

Îmi veți fi mie mărturie

Biserica e tratată cum a fost tratat Isus însuși, prigonită dintru început. Istoria adeverește aceasta. În mijlocul prigonirilor, martirii sunt stele luminoase, perle în coroana sfințeniei.

Martir

Acest cuvânt înseamnă **mărturie**. Creștinul care își varsă sângele pentru credință, subscrie, mărturisește adevărul cu propriul sânge.

Isus a spus: „**Îmi veți fi mie mărturie... până la marginile pământului**”... „**Vă vor arunca în închisori, vă vor da morții, veți fi urâți de toate neamurile pentru numele meu**”. Cu aceste cuvinte, spune Tertulian, orice creștin este angajat la martiriu.

Mărturia martirilor

Ei împlinesc profeția lui Isus, ei arată puterea supranaturală a harurilor credinței.

E lucru supraomnesc, de-a dreptul divin, să înduri moartea fără vanitate, fără ambiție, fără ură, fără slavă omenească; s-o înduri în mijlocul unui popor ce te insultă, să înduri ca să mărturisești ce ai văzut și simțit, când puteai înlătura

moartea cu un gest, cu un cuvânt; să înduri moartea ca să aperi o religie ce osândește patimile, și asta nu unul, nu creștinii unui veac, ci toți, veacuri de-a rândul... Păgânii se converteau la spectacolul acesta de tărie nemaipomenită.

Episcop Ioan Suci

La 60 de ani de la intrarea în Eternitate a Episcopului Ioan Suciu

„Sfințirea mea întru arhieru nu o simțesc ca o urcare pe tron, ci ca o urcare pe Cruce...” **Episcop Ioan Suciu**

„O viață exemplară. Poate cea mai pură și mai luminoasă din contemporaneitatea mea ticăloșită.

Acest nou SFÂNT IOAN era numai iubire și jertfă.

I s-a dat să le îndeplinească pe amândouă până la capăt”.

Mircea Zaciu

Se spune că timpul condamnă la uitare doar pe aceia care nu au făcut nimic pentru ca Dumnezeu să fie prezent în viețile oamenilor, nu au făcut nimic pentru cultura și civilizația lumii.

Episcopii greco-catolici Martiri, Valeriu Traian Frențiu, Iuliu Hossu, Alexandru Rusu, Ioan Bălan, Vasile Aftenie, Ioan Suciu și Tit Liviu Chinezu, pentru beatificarea cărora ne rugăm, se înscriu în rândul celor ce nu pot și nu este drept să fie uitați. Credința, martiriul și sfințenia le dă acest drept... Mai puțin la noi în țară, unde societatea și-a cam uitat valorile, deși, ca și Sf. Francisc, Episcopul Martir I. Suciu este al tuturor, dincolo de hotare acest adevăr este bine știut. Am cunoscut catolici francezi care poartă la ei iconițe cu Episcopii noștri și deja se roagă lor ca unor adevărați sfinți.

Cu ocazia Jubileului 2000, la Colosseum, la 7 mai a aceluiși an,

zi de amintire a martirilor creștini din secolul al XX-lea, într-un cadru solemn, Papa Ioan Paul al II-lea l-a declarat pe Episcopul greco-catolic Ioan Suciu Martir al Bisericii. Si a făcut-o în fața întregii lumi.

Evocând astăzi personalitatea Episcopului Ioan Suciu (1907-1953), ne dăm seama că oricând și de oriunde ne-am apropia de Preasfinția Sa, lasă impresia unei vieți perfecte.

Episcopul Ioan Suciu a fost înzestrat cu calități excepționale. A fost un continuator al Școlii Ardelene, cu credință de neclintit, intelectual de talie europeană, format la Blaj și în școlile înalte catolice ale Apusului, la „Colegiul Sfântul Atanasie”, om de rară cultură, cultura fiind înțeleasă ca o „**formă de viață și pentru viață**”, cu totul opus slavo-bizantinismului, preot smerit, gata de dăruire și jertfă.

La 60 de ani de la intrarea în Eternitate a PSS. Ioan Suciu, la 27
(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

iunie 1953, moment comemorativ, „Calea desăvârșirii” dorește să-i evoce amintirea, să-l regăsească pe Episcopul tinerilor din acel timp binecuvântat, când, prin sfințenia sufletului său, făcea să coboare lumina Cerului în sufletele noastre, ale tinerilor de atunci. Preasfinția Sa ne-a făcut cunoscut mesajul lui Cristos, ne-a învățat ce este credința, ce înseamnă fi catolic, cum să ne iubim Biserica și la ce înălțime morală să ne trăim viața, ne-a cultivat în suflete evlavia față de Sfânta Fecioară și spiritualitatea marianistă. Și tot Preasfinția Sa ne-a adus în conștiință certitudinea în locul îndoielilor, ne-a dat repere ca să putem deosebi dreptatea de nedreptate, ne-a vorbit de devotament, fidelitate, curaj, demnitate și jertfă... chiar de jertfa vieții... Jertfa de sine a dat-o Preasfinția Sa - a murit în închisoarea de exterminare din Sighet, pentru că nu a acceptat distrugerea Bisericii Greco-Catolice prin trecerea la ortodoxie, impusă în 1948 de Statul comunist în colaborare cu Biserica Ortodoxă. Trupul i-a fost aruncat într-o groapă comună din Cimitirul Săracilor din localitate.

În fața persecuției Bisericii noastre, se știe, Episcopul Ioan Suciul a vizitat 600 de parohii încurajând credincioșii să nu-și părăsească credința: „... **Biserica Română Unită, adevărata Biserică a Mântuitorului printre români, suferă prigoană. Isus însuși, în Trupul Său Mistic, e**

din nou lovit, scuiplat, încununat cu spini și răstignit. Mulți dezertează, mulți se înspăimântă de această Vinere Mare. Iată-ne scriitori de Evanghelie prin fapte [...] Nu vă trădați credința, nici un Iscariotean să nu fie între voi”, spunea Preasfinția Sa (Aurel Hancu, „Episcopul Martir Ioan Suciul - Viața și opera”, Logos, “94, Oradea, 2003, p.145). Tinerilor de atunci, speranța Preasfinției Sale, le scria: „**Iată, v-am scris vouă tinerilor fiindcă sunteți tari. Bindecuvântarea mea să vă însoțească pentru ca să nu dezmințiți așteptarea Mântuitorului Isus și a Inimii Neprihănite a Maicii Domnului. Ioan, Episcopul sufletelor voastre”.**

Viața Episcopului Ioan Suciul a fost frântă brutal... A trăit martiriul asumat, martiriul pentru Cristos și Biserica Sa. PSS. Ioan Ploscaru, în „Lanțuri și teroare”, descrie un moment tulburător petrecut în primăvara anului 1953: la plimbarea obligatorie în curtea închisorii, Preasfinția Sa Ioan Suciul a cerut permisiunea să stea deoparte, rezemat de un zid - nu mai avea putere să se miște. Surprinzător, în ariditatea atotstăpânitoare a curții era un prun înflorit, Episcopul „**a putut să desprindă o rămurea din prun. Privea, rezemat de zid, puținele flori și mulțimea bobocilor... Aproapele întru suferință, la încheierea <plimbării>, a venit la el, la Episcop, și l-a ajutat să urce treptele... Cu**

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

presimțirea apropiatului sfârșit, i-a spus: „Uite, frate Ioane, (arătându-i discret rămureaua)... așa a fost și viața mea... câteva flori și mulți boboci” (Op. cit., p.170).

Sunt vieți care ne mișcă conștiințele și inimile și ne cheamă să luăm o atitudine, ne obligă să ieșim din comoditate și indiferență, să nu fim lași. O astfel de viață este cea a Episcopului Ioan Suci. Dar avem noi deplina conștiință a jertfei sale? Grea întrebare?! Și noi greco-catolicii? Care trebuie să fie atitudinea noastră?

Noi, greco-catolicii? Noi să ne amintim întotdeauna cuvintele Preasfințitului Ioan Suci: **„așa a fost viața mea... câteva flori și mulți boboci”**. Este o datorie morală ca noi să fim aceia care să dăm contur real idealurilor risipite.

Desigur, un anumit context social poate duce la atitudini defavorabile față de o realitate, de un adevăr. La noi în țară s-a dorit de către unii să nu mai existe Biserica Greco-Catolică și ieșirea ei din ilegalitate deranjează. De aici neadevărurile și calomniile la adresa Bisericii noastre. Noi însă nu trebuie să uităm **„Fericirile”**. Și în ciuda obstacolelor de orice fel, să fim în Biserică ceea ce trebuie să fim: să o iubim în forma ei divină și umană, avându-l pe Papa de la Roma capul întregului episcopat, știind că **„fidelitatea față de credința creștină se concretizează în fidelitatea față de Petru”**; să ne apărăm Biserica.

Să fim solidari cu acei care înaintea de noi, în Biserica noastră, **„au trăit, s-au rugat, muncit, gândit, suferit pentru Cristos”**, cum spune Cardinalul Henri de Lubac în **„Meditații asupra Bisericii”**. Suntem obligați să ne cunoaștem istoriei Bisericii și să avem curajul de a mărturisi identitatea noastră catolică. Cardinalul Lubac, subliniind misiunea Bisericii, aceea de a vesti Evanghelia, ne face atenți că **„fiecare dintre noi, în modestul său loc, este „Biserica”**, pentru că, prin ceea ce suntem, îl putem face pe Cristos vizibil și putem face să se nască Împărăția lui Dumnezeu în suflete și în lume, să fie cunoscute legăturile esențiale dintre Biserică și Fecioara Maria. Să nu confundăm însă Biserica cu noi înșine; în parohii, alături de preoți, și oriunde ne cheamă Biserica, să ne străduim să o servim **„fără a aștepta vreo răsplată personală, să ne contopim cu Biserica”**.

În Biserică și în viețile noastre Episcopul Ioan Suci a adus noi lumini. Pe acestea pe toate le-am primit și am trăit bucuria ca pe o sărbătoare a sufletului. Ne vom găsi pe teritoriul adevăratelor valori ori de câte ori, cu ochii minții și ai inimii, vom putea privi rămureaua de prun, ținută cândva în mâna Preasfințitului Ioan Suci, rămureaua **„cu câteva flori... și mulți boboci...”**, și vom face să înflorească bobocii.

Otilia BĂLAȘ

„PSS. Ioan Suciu” - *Mărturii* -

„*PSS. Ioan Suciu - Mărturii*” este al doilea volum din trilogia pe care tânărul teolog din Blaj, Ciprian Vestemean, o închină Episcopului tinerilor, Ioan Suciu.

Dacă în „*Amator juventutis - Episcopul Martir Ioan Suciu*”, primul volum, intenția autorului era să evoce viața Preasfinției Sale, pe baza mărturiilor culese de la persoane care l-au cunoscut direct, acum, în al doilea volum, aflat sub tipar, sunt aduse în fața cititorilor chiar mărturiile.

În „*Cuvânt înainte*”, care deschide volumul, PSS. Virgil Bercea apreciază mărturiile, „*mijloc prin care o simplă biografie poate fi însuflețită*”, pentru puterea de a readuce în gândul și inima noastră pe „*teologul, scriitorul, marele orator și marele om*” care a fost PSS. Ioan Suciu. Zadarnice au fost interogatoriile, nopțile de tortură și încercările de intimidare, toate s-au izbit de fermitatea credinței, a luptei pentru apărarea ei și a Bisericii noastre. Preasfinția Sa „*și-a încheiat lupta pământească în temnița de la Sighet în anul 1953*”.

În încheiere, PSS. Virgil Bercea accentuează că tinerii de altădată, formați de Episcopul Suciu, au avut tăria să reziste, iar azi, „*datorită lor știm cum a rămas întipărit chipul preotului, învățătorului, martirului apostolului, episcopul Ioan Suciu. Datorită acestor mărturii, portretul*

martirului Ioan Suciu dobândește cele mai fine detalii”. Toate aceste mărturii, subliniază Preasfinția Sa, „*sunt o contribuție adusă memorialisticii Bisericii Române Unite cu Roma*”.

„*Cuvântul introductiv*” al Preasfinției Sale este urmat de „*Argument*”, textul autorului, din care aflăm că a intenționat prin această carte „*să dăruiască publicului larg experiența unor oameni care au stat în preajma acestui om dăruit în totalitate lui Dumnezeu (Ep. I. Suciu) și care le-a devenit erou, model, far călăuzitor și ajutor în viață*”.

Darul gândit de autor adună în el recunoștința unor generații de fii ai Bisericii Române Unite cu Roma, față de Episcopul care este și va fi mereu al tinerilor, învățătura și exemplul dat contemporanilor săi fiind întotdeauna de actualitate. Gestul recunoștinței autorului, la comemorarea celor 60 de ani de la intrarea în Eternitate a Episcopului I. Suciu, mărturisește că trecerea prin lume a Preasfinției Sale a lăsat urme durabile.

După „*Tabelul cronologic - PSS. Ioan Suciu*”, autorul redă întocmai, fără comentarii, treisprezece mărturii luate de la foste eleve și foști elevi ai Blajului de altădată, mărturii care conturează o viață. Acestea sunt: „*Emblemă a tineretului*” - Sora Maria Ernesta, CMD; „*Internatul Vancean*”

(continuare în pag. 9)

- Eugen Bălaș; **„Mereu aproape de suflute** - Elena Coceșiu Moldovan; **„Exerciții spirituale”** - Pr. Mărginean Romul; **„Credință puternică”** - Gânța Monica Rozalia (Dulău); **„Dascăl și model”** - Pr. Ioan Erdeli; **„PSS. Suciul văzut prin ochii unui elev”** - Bălaș Ioan; **„O amintire... un erou”** - Mia Pădurean; **„Un sfânt printre oameni”** - Pr. Ioan Lucăcel; **„Câteva amintiri”** - Florea Maria; **„Floarea Reginei”** - Florea Valer; **„Confesionalul”** - Sora Elena Moldovan și **„O amintire vie din amintiri”** - Aurel Rozor.

Citind mărturiile, spontan se reiau legăturile cu trecutul, reapare chipul de odinioară al Blajului - acesta este spațiul evocărilor -, al Blajului cu pleiada lui de preoți erudiți, aplecați **„spre lucruri mari și grele”** și continuă jertfă, cu inegalabilele lui ȘCOLI și preoți-profesori care au format adevărate caractere creștine și umane. De-a lungul celor aproape trei sute de ani de existență a ȘCOLILOR BLAJULUI pot fi citate nume mari de educatori, dar în timpul celor ce aduc mărturiile se distinge preotul-profesor, Episcopul tinerilor, Ioan Suciul. Preasfinția Sa este în centrul amintirilor.

Cele mai multe evocări cuprinse în volum încep din copilăria celor ce povestesc și continuă până în 1948, anul când s-a declanșat prigoana împotriva Bisericii noastre.

În **„Confesiuni”**, Sf. Augustin scrie despre **„uriasa încăpere a inimii**

mele”, **„sanctuar uriaș și infinit”**, sufletul omului din copilărie până la sfârșitul vieții. Ampretele lăsate de Părintele Suciul în suflutele copiilor și tinerilor au fost atât de puternice, încât anii mulți care au trecut de atunci nu le-au mai putut șterge, omul și preotul sfânt, PSS. Ioan Suciul, a rămas în memoria acelei generații.

În **„Emblemă a tineretului”**, sora Maria Ernesta, CMD își amintește de vizitele Părintelui Suciul la **„Institutul Recunoștinței”** unde era elevă. Datorită revistelor editate pentru elevi, **„Marianistul”** și **„Tinerimea nouă”**, și a cărților publicate, Părintele era foarte cunoscut, iubit și așteptat. Dar apostolatul și prezența Părintelui în orice misiune a Bisericii treceau dincolo de școli. Și sora evocă colaborarea avută cu Părinții Asumpționiști, cu Pr. Vasile Cristea, viitorul nostru episcop din exil; împreună au deschis o capelă pentru țigani din marginea Blajului. Cu umor, sora povestește cum țigănușii încreștinați țineau să-l imite la Sf. Liturghie pe Părintele Suciul, când acesta ridica mâinile, făceau și ei la fel, când binecuvânta, făceau și ei gestul binecuvântării. Dar, deveniți adulți, în societate au fost oameni cinstiți și învățatura primită de la PSS. I. Suciul au transmis-o și la copiii lor.

Sora Elena Moldovan a avut în Părintele Suciul pe confesorul ideal, de la Preasfinția Sa a învățat ce este o mărturisire bună. Evocarea sorie

(continuare în pag. 12)

PAGES BILINGUES

Association des Amis de l'Église Gréco-Catholique de Roumanie, Blaj

“C'est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

Récits de Mgr. Ploscaru, évêque de Lugoj

Juste avant les arrestations de tous évêques, Petre Groza, qui était Premier Ministre, est venu chez Mgr. Juliu Hossu de Cluj, le plus ancien de nos évêques, et lui a dit: „Nous allons vous mettre Archevêque Métropolitain a Iași”. Et l'évêque a répondu: „Mais c'est impossible, parce que l'archevêque de Iași est orthodoxe, et moi, je suis gréco-catholique, et je ne peux pas partir la” - Mais ca ne fait rien... et nous allons vous faire ensuite patriarche a Bucarest”. Deux fois, il le lui a propose et il n'a pas accepte.

Moi aussi, trois fois on m'a propose de passer a l'Eglise Orthodoxe, une fois quand j'étais a Jilava (annecienne fortification qui servait de prison). Un enquêteur est venu de Bucarest, du Ministère de l'Intérieur, de la Securitate me disant qu'ils vont me libérer de la prison, me donner de l'argent et me donner une bonne position évêque ou archevêque. Alors je lui ai dit: „Je ne veux pas passer a l'Eglise Orthodoxe parce que je mes convictions sont autres”.

Quand je suis revenu dans la cellule, - il y avait 32 personnes dans la même cellule-ils m'ont demande: „Mon Père, pourquoi vous ont-ils appelé?” J'ai répondu: „Pour ma faire passer a l'Eglise Orthodoxe” - „Ne passez pas!” ont - ils crie... alors que c'était presque tous des orthodoxes!”

Mgr. Ploscaru passa donc 16 années dans les prisons les plus dures, dont 4 seule dans une cellule sans ouverture, éclairée jour et nuit par une ampoule électrique, au sol continuellement arrose, ce qui l'obligeait a rester debout, sans savoir quel mois, quel jour, quelle heure il vivait.

(a suivre)

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

Amintiri ale Mons. Ploscaru de Lugoj

Chiar înaintea arestărilor Episcopilor noștri, Petru Groza, care era primul ministru, a venit la Mons. Iuliu Hossu din Cluj, cel mai în vârstă dintre Episcopii noștri, și i-a spus: „Vă vom numi arhiepiscop mitropolit la Iași”. Și Episcopul i-a răspuns: „Dar e imposibil pentru că Arhiepiscopia de Iași este ortodoxă, eu sunt greco-catolic, și nu pot să plec acolo” - „Dar nu face nimic... și apoi vă vom face Patriarh la București”. De două ori i-a făcut această propunere, dar el nu a acceptat.

Și mie, de trei ori mi-a propus să trec la Biserica Ortodoxă, odată, când eram la Jilava (veche fortăreață care servea de închisoare), un anchetator a venit de la București, de la Ministerul de Interne, de la Securitate, și mi-a spus că mă vor elibera din închisoare, îmi vor da bani și o demnitate de episcop sau arhiepiscop. Atunci i-am spus: „Nu vreau să trec la Biserica Ortodoxă pentru că am alte convingeri”.

Când m-am întors în celulă - eram 32 de persoane în aceeași celulă -, ei m-au întrebat: „Părinte, de ce v-au chemat?” Am răspuns: „Pentru ca să trec la Biserica Ortodoxă” - „Nu treceți, au strigat ei..., deși aproape toți erau ortodocși”.

Mons. Ploscaru a petrecut 16 ani în închisorile cele mai dure, dintre care 4 ani a fost singur într-o celulă, fără geam, luminată zi și noapte de un bec electric, cu solul mereu ud, ceea ce îl obliga să stea în picioare, fără să știe în ce lună, în ce zi și la ce oră trăia”.

(va urma)

(urmare din pag. 9)

se intitulează chiar „*Confesorul*”. În evocare povestește cât a fost de surprinsă când Părintele Suciuc a trimis-o să-și ceară iertare de la o persoană pe care a mințit-o. Greu de făcut, persoana era chiar Părintele. Ca și marii sfinți, Părintele citea în adâncul tănuit al sufletului: „*Știam că m-ai mințit. Să nu mai faci asta nici cu mine, nici cu alții*”, i-a spus Părintele - a fost un îndemn pentru o viață.

Dl. Eugen Bălaș, conturează în „*Internatul Vancean*” portretul profesorului și educatorului care a fost Pr. Suciuc, fiindu-i profesor de religie și rector la internat timp de mai mulți ani. Cu recunoștință se întoarce spre acei ani, anii hotărâtori ai formării, ani în care l-a avut aproape pe Părintele Suciuc. În orele de religie, așteptate cu plăcere de elevi, pe lângă adevărurile de credință bine sădite în suflete, Părintele le deschidea mereu noi orizonturi spirituale. La internat, Părintele era cu elevii la masă, avea chiar masa Preasfinției Sale între ei, era la meditație, unde controla, ajuta și corecta, în pauze juca fotbal cu elevii, „*își lua reverenda în mâna stângă ca să poată alerga*”. Seara, pe rând, îi chema în camera sa unde începeau tot felul de discuții. Elevii își puteau mărturisi deschis problemele lor pentru că Părintele vedea în fiecare o individualitate. Tot împreună cu elevii săi era în pelerinajele de la micul Sanctuar de la Cărbunari. „...*Nici nu au fost cazuri de indisciplină; în prezența*

Părintelui Suciuc nu-ți permiteai, aveai un respect”. Dacă era întâlnit pe coridoare de elevi, le zâmbea și ei „*îi răspundeau la fel. Oamenii ca aceștia se nasc rar*”, încheie evocarea autorul acestei mărturisiri.

Doamna Elena (Cocișiu) Moldovan, în copilărie fiind prietenă cu surorile Părintelui Suciuc, l-a cunoscut ca și copil, într-un timp când le învăța cântece și rugăciuni. I-a cunoscut foarte bine familia și educația de care s-au bucurat cei nouă frați și în mărturia sa, „*Mereu aproape de suflete*”, alături de Preasfinția Sa conturează și portretele părinților. Tatăl, Pr. Vasile Suciuc, era întotdeauna senin și surâzător, iar mama „*avea un chip frumos, încât cel care-l vedeau în fotografie, ar fi crezut că este Maica Sfântă*”.

Dintr-o vreme tot la fel de îndepărtată sunt amintirile d-lui Aurel Rozor cuprinse în evocarea „*O amintire vie dintre amintiri*”. Sunt foarte vechi și aflate de la tatăl său care a fost tipograf la „Tipografia Seminarului”. Copilul de altădată a fost trimis de mamă să-l caute pe tatăl său; așa a ajuns în tipografie care era la parterul locuinței Pr. Vasile Suciuc. Cum nu l-a găsit, avea ochii plini de lacrimi, atunci tipograful, ca să-l liniștească, i-a arătat întreaga tipografie și literele de plumb cu care se scria în acel timp. „*Văzând el acele mașini mari, rotative, a fost atât de impresionat, încât a uitat de plâns și se uita doar la roțile mașinilor cum se învârteau și aduceau foaia de ziar*”.

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 12)

Doamna Mia Pădurean, și ea fostă elevă la „*Institutul Recunoștinței*”, în „*O amintire... un erou*”, descrie modul în care Părintele era primit la Institut. De la intrare până la etajele superioare, elevelle formau un cordon, era gestul lor de recunoștință și de recunoaștere a preotului sfânt. Părintele Suciu trecea emoționat, binecuvântând. Ca și toți cei care-i evocă amintirea, doamna scoate în evidență predicile neuitate ale Părintelui și neuitatele conferințele, „*Când vorbea, vorbea fiecăruia. Prin mulțimea aceea fiecare din noi simțeam că ne vorbește în particular. Eu simțeam că îmi vorbește mie*”. În „*PSS. Suciul văzut prin ochii unui elev*”, dl. Ioan Bălaș își amintește și el predicile Preasfinției Sale, deși în anii evocați, 1942-1945, I. Suciul era Episcop la Oradea și venea mai rar la Blaj. Când era la amvon Preasfinția Sa, se făcea o tăcere adâncă în Catedrală și „*îl ascultai simțindu-te în rai*”.

Evocarea Pr. I. Erdeli, „*Dascăl și model*”, vine de la o altă vârstă, Părintele avându-l pe Preasfinția Sa profesor la Teologie. Astfel știm că avea „*cursuri foarte atractive, ilustrate cu parabole și povestiri din viețile sfinților*”. Era maniera Preasfinției Sale, și conferințele erau cu trimiteri directe la valorile culturii creștine și ale artei europene și universale. Părintele l-a văzut pregătind și scriind o parte din opera sa și îi datorează îndemnul de a deveni el însuși preot și scriitor. Portretul

moral e bine reliefat: „*...vioi, blând, iubitor, nu refuza pe nimeni, după puțință ajuta, dacă nu, cu o vorbă, era foarte căutat, era foarte asaltat*”.

Despre sfințenia Episcopului Suciul vorbesc toate mărturiile. O subliniază în mod deosebit și Pr. I. Lucăcel în „*Un sfânt între oameni*”. Sfințenia Arhiereului era cunoscută și de unii ortodocși. Astfel, dl. Florea Valer povestește în „*Floarea Reginei*” că obișnuia să-i citească toate cărțile Preasfinției Sale și că o mare bucurie a vieții a fost atunci când a primit un dar nesperat: o floarea a reginei culeasă de Preasfințitul; floarea era într-un cadru deosebit, alături de un Crist.

De prin 1946 PSS. I. Suciul începuse o serie de conferințe în toată Transilvania pentru a întări credința catolică în sufletele credincioșilor, ca să reziste și să nu se lase înfrânți în fața persecuției care era deja simțită. Serile, Catedrala din Blaj era neîncăpătoare, își amintește d-na Gânță Monica Rozalia (Dulău) în „*Credință puternică*”. „*Ne rugăm Rozarul, ne rugăm pentru preoți, pentru țară, pentru credința noastră*”, iar PSS. I. Suciul ne vorbea de la amvon descriindu-ne persecuția ce urma și încurajându-ne. Doamna Maria Florea, în „*Câteva amintiri*”, îmbogățește aceste relatări: „*...după 1946, venea lumea la Blaj pentru a-i asculta predicile*”. Dar erau deja peste tot „*filtre de milițieni care îi chestionau pe toți care intrau în Blaj*”.

Pr. Mărgineanu Romul povestește

(continuare în pag. 14)

(urmare din pag. 13)

în „*Exerciții spirituale*” cum elevii și credincioșii, ca să-l protejeze pe Preasfinția Sa, formau un cordon de la Catedrală la Mitropolie.

Cartea „*PSS. Ioan Suci* – *Mărturii*” a lui Ciprian Vestemean trebuie citită, sunt multe meritele ei și nu pot trece neobservate. Mărturiile culese de autor vin să îmbogățească biografia PSS. I. Suci din anii când, profesor și pedagog desăvârșit, sub ochii atenți ai Preasfinției Sale, elevele și elevii **ȘCOLILOR** din **BLAJ** au trecut prin ani până au devenit tineri adolescenți . A urmat apoi ruptura dintre ei, nu căutată, nici dorită, ci impusă prin scoaterea Bisericii noastre în afara legii. Dar tot ce este viața acestor tineri de atunci stă pe fundamentul solid al anilor când l-au avut îndrumător spiritual pe Părintele Suci - fapt dovedit chiar de mărturiile cuprinse în volum, de intensitatea cu care sunt trăite amintirile.

Primind să citească cartea „*PSS. Ioan Suci - Mărturii*”, cel care va avea-o în mână își va îmbogăți sufletul și în memoria lui va rămâne mai puternică jertfa Preasfinției Sale I. Suci și a Episcopilor noștri din acel timp de grele încercări, jertfă pe care, azi, se înalță Biserica noastră. Va rămâne și bucuria de a ști că avem tineri care și-au luat ca model și reper în viață pe Episcopul Martir și Sfânt Ioan Suci, și unul dintre ei este chiar autorul cărții.

Otilia BĂLAȘ

IUNIE

Copil cu păr blond și ochi albaștri
Andrei, răspunde firesc:

Isus nu se vede, se simte!

Cum ne iubește El...?

Ne iubește pe toți la fel.

Dacă pe Andrei îl iubește,

Pe mine mă iubește la fel,

Spune fetița Brigita.

Cum, eu tot nu înțeleg.

Așa, cu Inima Lui mare

Ne ține acolo, înlăuntrul, la El.

Unde, unde este inima aceea,

Am continuat să întreb.

Două perechi de ochi albaștri

Mă cuprind în uimirea lor,

Și răspunsul adie spre inima mea,

Mângâind-o ușor,

Știi și tu, nu-i așa?

Este aici, cu noi.

Maria Mirela FILIMON

PRINCIPII MAJORE ALE DOCTRINEI SOCIALE A BISERICII CATOLICE: *PRINCIPIUL BINELUI COMUN (I)*

Binele comun este ansamblul condițiilor de viață socială care permit grupurilor și indivizilor să-și atingă mai deplin și mai ușor perfecțiunea. Gaudium et spes, 26

Analiza forței mobilizatoare a acestui principiu pusă în evidență de succesiunea enciclicelor papale ne va permite să sesizăm binele comun ca elementul dinamic activ al vieții sociale conform vocației persoanei umane.

Binele comun este principiul organizator al întregului discurs social al Bisericii în materie de politică socială și economică. Cu rădăcini adânci în tradiția gândirii, el reprezintă o reinterpretare a tradiției filozofice grecești de către filozofia scolastică, prin Toma de Aquino. Pentru (filozof) Toma de Aquino, comunitatea politică nu trebuie să aibă drept scop aservirea omului, ci ajutarea lui să atingă un țel mai înalt: o viață mai bună, sau fericirea de a trăi în împreună.

Justiția socială și geneza binelui comun.

Trecând în revistă enciclicele papale, de la *Rerum novarum* la *Caritas in veritatem*, putem identifica modificările efectuate (în definirea și înțelegerea conceptului de bine comun) de către fiecare dintre acestea în funcție de contextul istoric în care au fost emise.

Rerum novarum emisă de papa Leon al XIII-lea (15 mai 1891) apără perspectiva filiației divine a omului și a fraternității în sânul

familiei umane, contra antropologiei marxiste care vede viața socială ca o luptă de clasă fără compromis. Papa amintește fundamentul Tradiției Bisericii: ”*Perfecțiunea oricărei societăți este, într-adevăr, urmărirea atingerii scopului final pentru care a fost ea fondată, astfel ca toate mișcările și toate actele vieții sociale să se nască din același principiu din care s-a născut societatea.*” (RN 22,2) În sânul societății, nu lupta de clasă trebuie să fie principiul organizator, ci relația corectă dintre persoane, în funcție de rolul lor în folosul tuturor. În viziunea enciclicei, Statul deține o autoritate, dar această autoritate este legitimă doar atunci când servește interesul comun sau binele public, favorizând prosperitatea publică și privată și respectând legile justiției distributive, adică principiile justiției care se concentrează asupra distribuției echitabile a resurselor aflate în cantitate redusă. Enciclica prezintă această cerință ca o învățătură a filozofiei și a credinței creștine, conform căreia *orice autoritate care vine de la Dumnezeu trebuie să se exercite după modelul solitudinii părintești față de fiecare creatură și să vegheze atent la soarta celor mai săraci.* Această primă luare de poziție

(continuare în pag. 16)

(urmare din pag. 15)

publică, în contextul conflictului dintre clasa muncitorilor defavorizați și proprietarii bogați, pune bazele unui obiectiv social comun, insistând asupra importanței echității sociale.

Quadragesimo anno, emisă de papa Pius al XI-lea (15 mai 1931) în contextul crizei mondiale declanșată în anul 1929, insistă și ea asupra echității sociale. **Enciclica construiește principiul justiției sociale** care trebuie să aibă prioritate în geneza binelui comun: ”Este important să se atribuie fiecăruia ce i se cuvine, iar distribuția resurselor acestei lumi să fie subordonată exigențelor binelui comun sau al justiției sociale, distribuția actuală furnizând contraste flagrante între un pumn de bogați și o mulțime de nevoiași, ceea ce constituie dovada unor dereglări grave.” Noutatea acestei enciclice o constituie **critica argumentată a liberalismului economic**. Ea insistă asupra incapacității liberei concurențe de a regla viața economică și asupra necesității de a o supune unui principiu director corect și eficace: justiția și caritatea socială. Deci binele comun este înțeles ca un proces dinamic în care diversele părți ale organismului social, cu legăturile mutuale de cooperare care le unesc, se perfecționează continuu în caritate. Căci, dacă exercițiul carității nu poate înlocui niciodată sarcinile justiției, nici justiția singură nu poate ajunge la unirea voințelor și la apropierea inimilor.

Proprietatea privată și binele comun

Enciclica ***Mit brennender Sorge*** (*Cu o neliniște arzătoare*) emisă de papa Pius al XI-lea (14 martie 1937) amintește drepturile naturale inerente ale oricărei persoane umane, drepturi care vin de la Dumnezeu care l-a creat pe om după chipul și asemănarea Sa.

Enciclica a fost scrisă în mod excepțional în limba germană, este publicată la 10 martie 1937 și poartă data de 14 martie. A fost distribuită în mod secret în toate parohiile Germaniei și a fost citită public la 21 martie, Duminica Floriilor în acel an. Enciclica constată nerespectarea Concordatului din 20 iulie 1933, face critica național-socialismului, condamnă rasismul, cultul Statului și al Șefului (Führer-ului) și păgânismul, constată incompatibilitatea nazismului cu catolicismul. Există istorici care citează unele pasaje ca o critică directă a lui Adolf Hitler. Enciclica invită la rezistență [3].

Aproape simultan, papa Pius al XI-lea publică la 19 martie 1937 enciclica ***Divini Redemptoris*** în care ”expune odată mai mult o sinteză scurtă a principiilor comunismului ateu, așa cum se manifestă în mod special în bolșevism.” Enciclica [4] descrie comunismul ca ”un sistem plin de erori și sofisme”, care ”distruge ordinea socială pentru că îi distrage

(continuare în pag. 17)

(urmare din pag. 16)

fundamentele ei,” îi schimbă femeii locul său în societate și nu respectă demnitatea umană.

Prin textele menționate, Papa scoate în evidență **fundamentul antropologic al noțiunii de bine comun**: ”A disprețui acest adevăr înseamnă a uita că adevăratul bine comun este determinat și recunoscut, în ultimă analiză, de către natura omului, care echilibrează în mod armonios drepturile personale și obligațiile sociale și de către țelurile societății determinate deasemenea de aceeași natură umană. Creatorul vrea societatea ca un mijloc de a aduce la dezvoltarea lor deplină aptitudinile individuale și avantajele sociale pe care fiecare, dăruind și primind rând pe rând, trebuie să le valorifice pentru binele său și al celorlalți.”

Efortul Bisericii, din prima jumătate a sec. XX, de a descifra realitatea socială este continuat de papa Ioan al XXIII-lea în pragul ”aggiornamento-ului” (actualizării) în care el angajează Biserica Catolică prin convocarea Conciliului Vatican II. Enciclica **Mater et Magistra** (Mamă și Învățător) a fost promulgată de către Ioan al XXIII-lea la 15 mai 1963 și propune o sinteză a acestui efort, **definind binele comun ca ”ansamblul condițiilor sociale care permit persoanei să atingă mai bine și mai ușor dezvoltarea sa deplină.”** Acest ansamblu al condițiilor sociale presupune și acțiunea de armonizare a diverselor grupuri sociale pentru

a realiza o socializare în sensul respectului fiecărei persoane umane. **Elaborarea acestei noțiuni noi de socializare** este o caracteristică a textului emis de Papă. Tendința de asociere trebuie conjugată cu exercițiul unei libertăți responsabile deoarece o comunitate autentică este o comunitate de persoane, de indivizi, purtători ai unei misiuni care trebuie îndeplinită în folosul tuturor. Din acel moment, procesul se continuă cu instaurarea unei ordini de drept în justiție, căreia Ioan al XXIII-lea îi va recunoaște doi ani mai târziu (*Pacem in Terris*, 1963) apropierea de noțiunea de *drepturi și îndatoriri* formulată de *Declarația universală a Drepturilor Omului adoptată de Națiunile Unite*. (va urma)

Bibliografie

1. Dominique Coatanéa, *Bien commun*, <http://www.doctrine-sociale-catholique.fr/index.php?id=6740>
  2. Consiliul Pontifical pentru Dreptate și Pace, *Compendiu de Doctrină Socială a Bisericii*, Ed. Sapienția, Iași 2007,
  3. Enciclica *Mit brennender Sorge* promulgată de papa Pius al XI-lea la 14 martie 1937,
- Enciclica de mai sus a fost trecută la Bibliografie deoarece este emisă în context foarte special. Restul enciclicelor citate pot fi accesate în mod simplu, sau pot fi descărcate, prin simplul cuvânt cheie care este titlul ei.

SFÂNTUL FRANCISC ȘI URMAREA LUI CRISTOS - STIGMATIZAȚII DOMNULUI

Calea desăvârșirii, pentru majoritatea dintre noi, ajunge în grădina sufletului pe care o lucrăm zilnic prin cultivarea virtuților și smulgerea buruienilor păcătoase... Nu este o treabă simplă și ușoară dar în timp te obișnuiești cu munca interioară, cu racordarea la Divin și uneori, primești încurajări prin Roua Spiritului Sfânt care te înalță și te face să fii fericit.

Muncești toată viața căci știi că Domnul nu poate să se folosească decât de suflete curate ca și slujitori ai Lui, instrumente ale împăcării între oameni, ale împăcării între Om și Dumnezeu. Doar un suflet curat și curajos poate auzi GLASUL LUI, poate înțelege VOIA LUI, poate simți CHEMAREA LA LUMINĂ.

Puțini sunt cei care au mers mai departe de DUMINICA FLORIILOR și au acceptat să parcurgă de dragul Domnului și SĂPTĂMÂNA PATIMILOR, iar foarte puține suflete, lepădându-se de sine, au ajuns la nebunia CRUCII și a RĂSTIGNIRII ÎMPREUNĂ CU CRISTOS.

Unul dintre SFINȚII LUI DUMNEZEU, care a parcurs CALEA DESĂVÂRȘIRII, s-a lăsat transformat de IUBIREA PENTRU CRISTOS și s-a identificat cu EL în a doua jumătate a vieții, a fost SĂRĂCUTUL DIN ASSISI.

Thomas Celano, primul său

biograf, descrie în detalii și ultimele ore din viața Sfântului Francisc.^[1] În seara de sâmbătă, 3 octombrie 1226, la Portiuncula, când a simțit că se apropie ora morții, i-a chemat pe frații săi din Ordin, să cânte împreună psalmi și apoi să i se citească Evanghelia lui Ioan de la capitoul 13, unde Isus se desparte de ucenici. Frații au putut observa la ultima suflare a marelui om minor, cum o lumină ca o stea mare și strălucitoare părăsea corpul ridicându-se la cer. Apoi cei care l-au spălat și l-au pregătit de înmormântare au făcut o descoperire surprinzătoare. În trupul său slăbit de boală și suferință, Francisc purta STIGMATELE DOMNULUI CRISTOS, urmele răstignirii Sale, în mâini, picioare și pe piept.

Cu doi ani înainte de moartea sa, el s-a angajat într-o călătorie la Muntele La Verna pentru un post de patruzeci de zile. Într-o dimineață, în apropiere de sâmbătoarea Înălțării Sfintei Cruci, un înger cu șase aripi, i-ar fi apărut lui Francisc în timp ce el se ruga. Când serafimul s-a apropiat, a putut vedea că el era răstignit. Sfântul a fost uimit de viziune și inima i s-a umplut de exaltare alături de durere și suferință. Când îngerul a plecat, Francisc a pretins că a rămas cu răni la mâini, picioare și piept, (continuare în pag. 19)

răni cauzate de aceeași lance care străpuns coasta lui Cristos. Imaginea cuieiilor a apărut imediat în mâinile și picioarele lui și rana din pieptul lui de multe ori a sângerat. [2]

De peste cincizeci de ani, Padre Pio din Pietrelcina a suportat stigmatetele, care au fost studiate de către mai mulți medici ai secolului 20, și a căror proveniență au fost inexplicabile. Se pot vedea și pe statuia din centrul orașului Oradea mâinile sale protejate cu mănuși iar în casa sa natală sunt o grămadă de dovezi.

Tot în Oradea, în prima biserică a fraților franciscani aflată pe strada Republicii de azi, refăcută prin 1900 de arhitectul Rimanoczi, cu hramul SFÂNTUL SPIRIT, se poate găsi la intrare pe dreapta, o icoană originală, foarte valoroasă cu Sfântul Francisc primind stigmatetele.

Stigmatete este un termen folosit de către creștini pentru a descrie semne corporale, răni, sau senzații de durere în locații corespunzătoare pentru rănille după Răstignirea lui Isus. Cuvântul provine de la sfârșitul scrisorii Sfântului Pavel către Galateni unde spune el, declară că „eu port în trupul meu semnele Domnului Isus.”

În ultimii 800 de ani, după recunoașterea Sfântul Francisc ca și primul Stigmatizat oficial, au fost declarați autentici purtători ai patimilor Domnului Isus Cristos, de

autoritatea Vaticanului, 328 persoane consacrate și mai ales laice, 47 bărbați și 281 femei. [3]

Am selectat doar câțiva din lunga lor listă și sunt convinsă că Domnul doar Îi cunoaște pe toți. Stigmatizați cunoscuți: Sfânta Brigitta din Olanda; Sfânta Helena din Veszprem, Ungaria; Fericita Lucia Brocadelli de Narni; Sfânta Ecaterina de Ricci; Sfânta Ecaterina de Siena; Fericita Anne Catherine Emmerich; Sfânta Gemma Galgani; Sfânta Veronica Giuliani; Sfântul Ioan a lui Dumnezeu; Sfânta Faustina Kowalska; Sfânta Maria a Întrupării; Marie Rose Ferron; Marcelline Pauper, cerșetor; Marthe Robin; Therese Neumann; Sf. Padre Pio din Pietrelcina; Sfânta Rita de Cascia; Zlatko Sudac; Natuzza Evolo; Maria Esperanza de Bianchini; Grete Gansforth von Heede; Sora Maria Cotoi-București ...

Othilia GROZA, OFS Oradea

Bibliografie:

[1] - „Stigmata of St. Francis of Assisi”. Franciscan Friars TOR . http://www.franciscanfriarstor.com/archive/stfrancis/stf_stigmata_ofst_francis.htm.

[2] - „Medieval Sourcebook: Thomas of Celano: Lives of St. Francis”. <http://www.fordham.edu/halsall/source/stfran-lives.html> .

[3] – “STIGMATA - SIE TRAGEN DIE WUNDMALE CHRISTI” , Michael Hesemann, Verlag Die Silberschur, 2006.

Pelerinajul Reuniunii Mariane la Mariapocs

Icoana făcătoare de minuni din Sanctuarul de la Mariapocs, Ungaria, reprezentând-o pe Fecioara Maria Lăcrimândă, este punctul de atracție a numeroși pelerini. Icoana Sfintei Fecioare Maria a lăcrimat în anul 1715, de atunci s-au perindat acolo foarte mulți pelerini români, în special cei din localitățile apropiate graniței de vest a României. De-a lungul timpului, la Mănăstirea de la Mariapocs, au fost hirotoniți preoți greco-catolici români, printre care amintim pe Inocențiu Micu Klein, în septembrie 1729. În anul 1991 Papa Ioan Paul al II-lea vizitat acest Sanctuar și a oficiat

Sfânta Liturghie. Icoana Sfintei Fecioare Lăcrimânde ne-a atras în mod special și pe noi pelerinii români greco-catolici din Eparhia de Oradea, fiind în jur de 200 persoane, la 26 mai a.c., din Oradea, Zalău, Șimleul Silvaniei, Carei și Beiuș. Pelerinajul a fost organizat de Biroul Pastoral al Eparhiei de Oradea și Reuniunea Mariană Eparhială. Am avut bucuria de a asculta Sfânta Liturghie în limba română, fiind oficiată de preoții noștri: Pr. Pârău Valer, Pr. Mărincean Florin și Pr. Filip Alexandru. PSS Peter Fulop Kocsisi ne-a adresat un călduros bun-venit, cuvinte de apreciere la adresa Eparhiei de Oradea și a credincioșilor greco-catolici români, precum și invitația de a mai veni și în anul următor. Fiecare pelerin a înălțat rugăciuni către Tămăduitoarea bolnavilor, preoții prezenți și Episcopul au făcut rugăciuni și binecuvântări speciale pentru bolnavi, iar la final ungerea cu mir. Mulțumim Sfintei Fecioare și Fiului Său Isus pentru acest frumos pelerinaj.

Silvia PANTIȘ

Colectivul redacțional:

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)